

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationum// Roberti Bel-//larmini Politiani,// Societatis
lesv// De Controversiis// Christianae Fidei, Adver-//sus
huius temporis Haereticos,// Tomus ...**

De Sacramento Evcharistiæ - Sex Libris Explicata

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1589]

VD16 B 1603

XIII. Solis Domini verbis fieri consecrationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54113)

talibus, sine dubio non obiiceret nobis magicam incantationem, nisi etiam sibi eam communem esse vellet. QUINTO denique, ipse ibidem Kemnitius cum explicat quomodo per verba illa panis fiat corpus Christi, nihil aliud dicit, nisi nos certos reddi per ea verba, distribui in Cœna Domini verum corpus, & sanguinem Christi: ergo ex eius sententia per verba panis fit corpus, quia significatur, & annunciatum præsentia corporis Domini, ut alij clariùs dixerunt.

Hinc habemus, Kemnitium verbis quidem admittere verba Domini esse consecratoria, re ipsa autem non agnoscere ullam veram consecrationem, sed solam instructionem fidei, quæ sententia refutata est in libris de Sacramentis in genere. Nos igitur hoc loco probare conabimur, contra Græcos, & alios siue schismaticos, siue hæreticos, verba Domini: *Hoc est enim corpus meum, & Hic est enim calix sanguinis, &c.* & necessario requiri, & sola sufficere ad Sacramentum Eucharistiæ conficiendum: proinde reliqua, quæ in Liturgiæ actione pronunciantur, siue sint lectiones, siue preces, vtiliter quidem adhiberi ad præparandos animos ad tam magnum mysterium, non tamen in eis vim ullam inesse ad Sacramentum conficiendum.

CAPVT XIII.

Solis Domini verbis fieri consecrationem.

RIMVM igitur id probatur exemplo Domini, & Apostolorum. Nam ut Euangelistæ referunt, Matthæus cap. 26. Marcus 14. & Lucas 22. & Paulus 1. Corinth. 11. Dominus cum Sacramentum hoc instituit, & primus confecit, non solum non iussit legi epistolam ad Corinthios, quæ nondum exstabat, sed nec ullam aliam lectionem, neque ullam habuit concionem. Pari ratione Apostoli antequam scriberentur Euangelia & epistolæ, nihil legebant, nisi fortè Psalmos, vel, ut S. Gregorius scribit libro 7. epist. 63. solam orationem Dominicam ad consecrationem addebant. Neque B. Paulus 1. Cor. 11. iubet, ut illud caput aut aliud eiusmodi deinceps legatur. Præterea Dominus verba illa: *Hoc est corpus meum, & Hic est calix sanguinis*, non historicè recitavit, sed significatiuè, ut notum est. Calvinistæ igitur, qui illa verba historicè recitant, & tanquam ad essentiam Sa-

cramenti, lectionem & concionem adhibent, non sequuntur
 Domini institutionem, sed capitis sui somnia, & figmenta.

Ex eodem Domini exemplo, & Græci refelli possunt. Do-
 minus enim nec dixit, nec dici iussit illas preces: *Fiat hic panis
 corpus Christi, & hoc vinum sanguis Christi*; sine quibus nec
 existimant ipsi Sacramentum ritè confici posse. Nam si
 Dominus dixisset, aut dici iussisset, id haberemus in Scrip-
 tura, vel in traditione. In Scriptura non habemus; solum enim
 Euangelistæ referunt, Dominum egisse gratias Patri, & pa-
 nem benedixisse, ac dixisse: *Accipite, manducate, Hoc est cor-
 pus meum, &c.* quibus verbis Dominus gratias egerit, non
 constat. Nec possunt Græci illa sua verba: *Fiat hic panis cor-
 pus Christi tuus, etc.* includere in illis verbis Euangelij: *Gratias
 agens*. non enim ista verba sunt gratiarum actionis, sed peti-
 tionis cuiusdam. Benedictio autem, aut illis verbis facta est
Hoc est corpus meum, & Hic est sanguis meus, ut Catechismus
 Romanus, & Theologi communis docent; aut certe in Euan-
 gelio non habetur, quibus verbis Dominus benedixerit. Nul-
 lus etiam veterum tradidit Dominum usum fuisse illis verbis
Fiat hic panis corpus Christi, &c. Ergo neq; ex Scriptura, neq;
 ex traditione probari potest, Græcos id facere quod Domi-
 nus fecit, aut fieri iussit.

Neq; obstat, quod in Liturgia S. Iacobi, & aliorum Patrum
 habeantur illa verba: *Fiat hic panis corpus Christi tuus*. Nam
 non omnia, quæ in Liturgia habentur, deprompta sunt ex
 Domini exemplo, aut præcepto; constat enim multa esse ad-
 dita ab aliis. Itaque probare deberent Græci aliquo testimo-
 nio, quod tamen non possunt, verba illa ex Domini verbis,
 aut factis manasse.

Iam verò ex eodem loco probemus, formam Latinæ Ca-
 tholicæ Ecclesiæ ex Christi exemplo, & præcepto rectissime
 defendi. Ac PRIMVM, quod Dominus dixerit ea verba, quæ
 nos dicimus, dum Eucharistiam consecramus, Euangelistæ,
 & Paulus Apostolus disertis verbis testantur. Sed probandum
 est, quod Dominus illis verbis consecrauerit, & quod iussit
 ea à nobis dici, & tandem, quod illis verbis à nobis prolatis
 continuò fiat consecratio.

Quod attinet ad Christi exemplum, sententia communis
 non solum Theologorum recentiorum, sed etiam veterum
 Patrum est, Christum consecraffe illis verbis: *Hoc est corpus*
 meum

meum, Hic est sanguis meus. Ita enim docent Tertullianus, Cyprianus, Chrysoſtomus, Ambroſius, & alij; quæ Patrum teſtimonia paulò infrà adferemus. P R A E T E R E A ſunt vrgentiſſimæ rationes. Nam ſi Dominus alio modo conſecraſſet, alio nos conſecrare vellet, non dixiſſet: *Hoc facite.* D E I N D E ſacerdos in perſona Chriſti conſecrat, & ideo non dicit, Hoc eſt corpus Chriſti, ſed: *Hoc eſt corpus meum.* & nihil eſt aliud noſtra conſecratio, quàm repetitio illius primæ, quæ à Chriſto facta eſt, vt Chryſoſtomus ſcribit homil. 83. in Matthæum. At quomodo in perſona Chriſti id facimus, & quomodo iſta eſt illius primæ repetitio, ſi Chriſtus ſola voluntate, nos verbis conſecramus? D E N I Q U E conueniunt omnes, Dominum inſtituiſſe Sacramentum Eucharitiæ, cùm ipſe primus Eucharitiæ conſecrauit: ergo oportuit eum non ſolum conſecrare, ſed etiam conſecrare ritu Sacramentali, & illo ipſo ritu, quo deinceps nos vti debebamus. At conſecrare ſola voluntate, non eſt conſecrare ritu Sacramentali, ſed eſt miraculo quodam extraordinario effectum producere Sacramentalis conſecrationis, ſine Sacramentali conſecratione, quem admodum cùm idem Dominus Magdalenam abſoluit ſola poteſtate, non cenſetur Sacramentum inſtituiſſe, quia id non fecit ritu Sacramentali.

Quod illa verba ex Domini præcepto à nobis dici debeant, quidquid dicat Bucerus, patet ex illis verbis: *Hoc facite*; illud enim iubet, vt totam actionem Chriſti imitemur. Chriſtus autem non benedixit, & fregit panem ſine vlla prolatione verborum, ſed dicendo: *Hoc eſt corpus meum.* Neque obſtat, quod non dixerit, pronunciate hæc verba: ſatis enim eſt, quod iuſſerit nos imitari ipſius actionem, præſertim cùm accedat vniuerſæ Eccleſiæ perpetua conſuetudo, quæ nunquam iſta verba frequentaret in actione Miſſæ, niſi intellexiſſet hoc eſſe à Domino præceptum. Et eſt ſimile de Baptiſmo. Nam nuſquam dixit Dominus, Baptizate dicentes, Ego te baptizo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus ſancti; & tamen non ſolum Eccleſia, ſed etiam Lutherani, & Caluiniſtæ vtuntur iſtis verbis in Baptiſmo, ac ſentiunt ita Dominum præcipiſſe.

Quod autē poſt illa verba recitata, ſtatim adſit corpus Domini, & ſanguis, & proinde vi illorum fiat conſecratio, probatur: quia alioqui verba eſſent falſa; ſi differretur præſentia

corporis Domini, vsque ad aliorum verborum recitationem
 vt Græci volunt; non enim Dominus dixit, Hoc erit, sed: *Hoc
 est corpus meum*. Vnde etiam supra in disputatione de trans-
 substantiatione ostendimus, illa verba Domini non posse de-
 fendi vt vera, nisi per illa fiat transmutatio panis, & vini in
 corpus, & sanguinem Domini. IDEM patet ex consuetudine
 Ecclesiæ, quæ est, vt mox prolatis illis verbis Domini, Eucha-
 ristia demonstratur populo, & adoretur: quod certè nullo
 modo fieri deberet, si nondum esset facta consecratio. Adu-
 VLTIMO, morem esse Græcorum, vt Bessarion Cardinalis
 Græcus refert, in libro de verbis consecrationis, vt verba Do-
 mini: *Hoc est corpus meum, & Hic est sanguis*, &c. alta voce
 proferantur, & populus ad vtraque respondeat, *Amen*. Et ru-
 sus, vt verbis illis prolatis continuò à Diacono demonstra-
 tur populo oblata: qui duo ritus apertè declarant, etiam apud
 Græcos consecrari panem, & vinum per sola verba Domini.
 licet contrarium sentiant aliqui ipsorum Doctores. Nam, *A-
 men*, est particula confirmantis: quomodo autem Græci po-
 pulum docent, vt respõdeat *Amen* ad illa verba: *Hoc est corpus
 meum*, si nõ verè est corpus Domini, sed merus panis, dum di-
 citur *Amen*? & cur, quæso, Diaconus ostendit oblata post illa
 verba immediatè, si reuera nondum facta est transmutatio?

SECUNDO, probatur hæc veritas ex traditione Ecclesiæ, &
 Patrum. Ac PRIMVM contra Lutheranos, & Calvinistas, quod
 verba consecrationis Eucharistiæ dicantur ad panem benedi-
 cendum, & mutandum, non ad populum instruendum, per-
 spicuum est ex omnibus Liturgiis etiam antiquissimis, vt Cle-
 mentis, Iacobi, Basilij, Chrystostomi, Ambrosij, & Romanæ,
 quæ S. Petri esse censetur, & omnibus omninò, quæ vsquam
 exstant. Nam in omnibus verba Domini: *Hoc est corpus meum,
 & Hic est sanguis*, recitantur seorsim, & non solum in lectione
 epistolæ ad Corinthios, vt Calvinistæ faciunt: & recitantur
 certo ritu, & admistis precibus antè, & post, vt planè appareat
 fieri Sacramentum, non concionem. Quare ritus Cœnæ Cal-
 uinistarum non solum est nouus, sed planè inauditus in anti-
 qua Ecclesia.

DEINDE, sancti Patres dicunt corpus Domini fieri mysti-
 ca prece, aut inuocatione diuini nominis, aut solenni bene-
 dictione, aut gratiarum actione, aut certa consecratione,
 quæ omnia euidenter ostendunt, verba illa non dici ad in-
 struen-

struendum populum, sed ad panem ipsum sacrandum. IUSTI-
 NUS Apolog. 2. dicit, prece fieri Eucharistiam. AVGVSTINVS
 lib. 3. de Trinit. ca. 4. dicit, mystica prece. Idem CYPRIANVS
 lib. 1. epist. vltima. CYRILLVS catechesi 3. & 4. mystagogica,
 & EVSEBIVS Emisenus serm. 5. de Paschate dicunt inuoca-
 tione summi nominis fieri Eucharistiam. CYRILLVS Ale-
 xandrinus lib. 11. in Ioan. cap. 24. & alij passim, dicunt benedi-
 ctione fieri, immò ipse APOSTOLVS I. Corinth. 10. *Calix be-
 nedictionis cui benedicimus.* IRENAEVS lib. 4. cap. 57. *Quo-
 modo, inquit, constabit eis, eum panem, in quo gratis acta sunt,
 esse corpus Domini sui, &c.* vbi vides gratiarum actione fieri
 corpus Domini. Denique AVGVSTINVS lib. 20. cōtra Fau-
 stum, cap. 13. *Panis noster, inquit, & calix certa consecratione
 mysticus fit nobis, non nascitur: & quod non ita fit, alimentum
 est refectiois, non Sacramentum religionis.* Quare si ab Au-
 gustino quis quæreret, quid de Cœna Caluini sentiret, re-
 sponderet, alimentum esse refectiois, non Sacramentum
 religionis.

Atque hæc pauca contra Lutheranos sufficiant: nunc con-
 tra Græcos adferamus testimonia Patrum Græcorum, & La-
 tinorum. IUSTINVS in 2. Apologia prope finem dicit, pa-
 nem fieri corpus Domini per preces verbi Dei. Quæ sint au-
 tem illæ preces, ipse paulò post exponit, cum dicit, haberi in
 Euangelis, & esse illa verba, quæ Dominus dixit: *Hoc est cor-
 pus meum, Hic est sanguis meus.* IRENAEVS lib. 5. cap. 1. dicit,
 mixtum calicem, & panem percipere verbum Dei, & tunc fie-
 ri Eucharistiam. Non est autem aliud verbum Dei in conse-
 cratione Eucharistiæ, nisi: *Hoc est corpus, &c.* nam illa verba,
 quæ Græci addunt, non sunt verba Dei, sed preces ab homi-
 nibus excogitatae.

TERTVLLIANVS lib. 4. in Marcionem disertis verbis ait
 Christum acceptum panem corpus suum fecisse, dicendo:
Hoc est corpus meum. CYPRIANVS non minus perspicuè in
 sermone de Cœna Domini, & Christum his verbis cōsecrassè,
 & nos iisdem consecrare debere affirmat: *Hoc est, inquit, cor-
 pus meum. Manducauerant, & biberat de eodem pane, secun-
 dum formam visibilem: sed ante verba illa, cibus ille commu-
 nis tantum nutriendo corpori commodus erat, & vita corpora-
 lis subsidium ministrabat. Sed ex quo à Domino dictum est,
 Hoc facite in meam commemorationem, hæc est caro mea, &*

hic est sanguis meus: quotiescunque his verbis, & hac fide. Etum est, panis iste substantialis, & calix benedictione solemniter sacrat, ad totius hominis vitam salutemque proficit, simul medicamentum, & holocaustum ad sanandas infirmitates, & purgandas iniquitates existens. Hæc ille.

Gregorius NYSSENVS in oratione Catechetica apud Ephythymium in Panoplia titulo vicesimo primo: *Panis, inquit, statim per verbum in corpus mutatur, ut dictum est à Verbo, Hoc est corpus meum.* Et supra dixerat, panem verbo Dei factificatum, mutari in corpus Domini: non est autem verbum Dei, oratio illa Græcorum. AMBROSIVS libro quarto, de Sacramentis, capite quarto: *Cum, inquit, venitur, ut conficitur venerabile Sacramentum, iam non sunt sermonibus sacerdos, sed utitur sermonibus Christi.* Et cap. 5, explicat quæ sunt verba Domini, quibus hoc Sacramentum conficitur, & recitat illa: *Hoc est corpus meum, &c.* & in libro de initiandis mysteriis, cap. 9. *Ipsè clamat Dominus Iesus, Hoc est corpus meum, ante benedictionem verborum cælestium alia species nominatur; post consecrationem, corpus Christi est.*

CHRYSOSTOMVS homil. 2. in 2. ad Timotheum: *Quæ admodum, inquit, verba quæ loquutus est Christus, eadè sunt, quæ sacerdotes nunc quoque pronunciant, ita & oblatio eadem est; eadem quoque, Baptismi ratio est.* Hæc ille. Vbi illud est OBSERVANDVM Chrysoctomum probare voluisse, nihil minus habere Eucharistiam quæ conficitur à malo sacerdote, ab ea, quæ conficitur à bono, etiamsi ille sit B. Petrus, aut Christus ipse. Id autem probat, quia semper Eucharistia efficitur virtute eorundem Christi verborum: certum autem est Christum non dixisse verba illa, quibus Græci utuntur: *Fiat hic panis corpus Christi tui, &c.* Quare ex sententia Chrysoctomi falsa est Græcorum recentiorum sententia. Idem Chrysoctomus in ferm. de prodicione Iudæ, tomo 3. operum ipsius: *Hoc est, ait, corpus meum. Hoc verbo proposita consecrantur. Et sicut illa vox, quæ dixit, Crescite, & multiplicamini, et replete terram, semel quidem dicta est, sed omni tempore sentit effectum ad generationem operante natura: ita & vox illa semel dicta est, sed per omnes mensas Ecclesia usque, ad hodiernam diem, et usque, ad eam aduentum præstat sacrificio firmitatem.*

Ad hunc locum respondere conati sunt Nicolaus Caballus, & post eum Marcus Ephesinus. Dicunt autem sententiam Chryso-

Chrysofomi esse, verbo Domini consecrari panem, sed cooperante prece sacerdotis: sicut etiam illis verbis: *Crescite, & multiplicamini*, producuntur animantia, sed non sine cooperatione naturalium caussarum.

Hanc solutionem multis verbis refellit Bessarion in suo libro de verbis consecrationis. Summa est, discrimen inter illa verba: *Crescite, et multiplicamini*; & ista: *Hoc est corpus meum*, ex ipso Chrysofomo sumi debere. Ipse enim dicit, illa verba: *Crescite, & multiplicamini*, esse efficacia operante natura, quia nimirum Deus per illa verba nihil immediatè produxit, sed tantùm tribuit naturæ fecunditatem, & instituit, ut quoadcunque tales causæ existerent, talis etiam sequeretur effectus: quare non est mirum. Ista autem verba: *Hoc est corpus meum*, non dicit Chrysofomus, esse efficacia operante humana prece; sed simpliciter dicit, Christum per illa operari. Sicut enim in prima Cœnæ Institutione, Christus per illa verba sua sine ullius humanæ precis cooperatione corpus suum ex pane fecit: ita etiam nunc per illa eadem verba idem opus facit. Sed de Chrysofomo hæcenus.

AVGUSTINVS sermone 28. de verbis Domini: *Dixi vobis, quod ante verba Christi, quod offertur in altari, panis dicitur; ubi verba Christi deprompta fuerint, iam non panis dicitur, sed corpus appellatur.* Et apud Gratianum de consecratione diff. 2. can. Vtrum, dicit Augustinus eandem esse Eucharistiam à bono, & malo consecratam, quia non merito precantis, sed verbo efficitur Creatoris. EVSEBIUS Emiffenus serm. 5. de Paschate: *Inuisibilis sacerdos & visibiles creaturas in substantiam corporis, & sanguinis sui, verbo suo secreta potestate conuertit, ita dicens: Accipite, & edite, hoc est corpus meum: & sanctificatione repetita, Accipite, & bibite, Hic est sanguis meus.* ISIDORUS lib. 6. in Leuit. cap. 22. Per eius virtutem, & prolatum ab eo verbum, quæ videtur, tam sanctificata sunt, quam cunctum carnis sensum excedunt. IOANNES DAMASCENVS libro 4. cap. 14. de fide: *Dixit, inquit, Dominus, Hoc est corpus meum, & hoc facite in meam commemorationem: & omnipotenti eius precepto efficitur donec veniat.* PASCASIVS lib. de corpore Domini, cap. 12. *Virtute Spiritus sancti per verbum Christi, fit sanguis Domini.*

Denique idem habent Alcuinus in lib. de diuinis officiis, cap. de Missa; Amalarius lib. 3. de officiis Ecclesiasticis, cap. 24. Adelman-

Adelmannus in epist. ad Berengarium, & omnes Latini scriptores posteriores.

Atque hæc quidem sunt testimonia contra Græcos, quibus addi possunt rationes. PRIMÆ est huiusmodi. Eadem ratio est Baptismi, & Eucharistiæ, vt Chrysostomus docet in 2. homil. in 2. epistol. ad Timoth. & Augustinus apud Gratianum dist. 2. de consecrat. can. Vtrum. At in Baptismo id, quod Sacramentum facit, non sunt humanæ preces quæ præcedunt, vel sequuntur infusionem aquæ; sed illa verba Domini: *Baptizor te, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti*, siue vt Græci dicunt: *Baptizetur talis, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti*, quæ dicuntur dum infunditur aqua, vt omnia fatentur, & inde manifestè colligitur, quia si quis, solis illis verbis baptizetur: *Ego te baptizo, &c.* nulla adiuncta prece, censetur ab omnibus baptizatus, nec vel ab ipsis Græcis rebaptizaretur. Ergo in Eucharistia id, quod Sacramentum facit, non sunt preces humanæ, sed verbum Domini: *Hoc est corpus meum, hic est sanguis, &c.* alioqui vnum Sacramentum verbo Domini conficeretur, aliud autem verbis hominum.

SECUNDA ratio est. Sacramenti confectio debet esse certissima, siue à bono, siue à malo ministro fiat; ergo non debet pendere ab humana prece, nisi constet de pacto absoluto, & promissione facta eiusmodi precibus à Deo. Nam sine eiusmodi pacto preces humanæ non necessariò sunt impetratoriæ, præsertim si à malo ministro fiant: non autem constat tale aliquod pactum factum esse à Deo de exaudienda oratione illa Græcorum.

Neque valet responsio Cabasilæ, qui dicit, Sacramentalium precum effectum esse certissimum, quia Deus promittit se exauditurum; & ponit exemplum de extrema Vnctione, quæ est Sacramentum, & tamen eius forma sunt preces sacerdotis. Hoc, inquam, non valet, nam in extrema Vnctione habemus promissionem Dei expressam in sacris literis, Iacobi ult. & eodem modo sentiendum est de aliis formis Sacramentorum, siue habeant formam precum, siue non, modò constet ex verbo Dei, aut ex testimonio Ecclesiæ, talia verba esse formam Sacramenti. Græci autem non possunt ostendere ex verbo Dei, neque vllò testimonio Ecclesiæ illas suas preces esse formam Sacramenti, aut illis annexam esse diuinam promissionem. Et confirmatur ex doctrina S. Augustini. Nam

lib. 6. cōtra Donatistas, cap. 25. cū obiecissent quidam, precibus hæreticorum non posse aquam sanctificari, & idē Baptismum ab hæreticis datum non esse ratum: respondit Augustinus, quidquid sit de precibus illis, quæ simul cum verbis Evangelicis in Baptismo dici solent, Deum adesse verbis Evangelicis, quibus iussit Baptismum dari, & idē si illa verba recte pronuncientur, Baptismum ratum esse: etiam si preces adiunctæ non solum ab hæretico dicantur, sed etiam fortasse hæreticæ sint; quia nimirum promissio diuina alligata est verbis Evangelicis, non humanis precibus.

TERTIA ratio est. Quia fatentur Græci Christum consecrassē Eucharistiam verbis illis: *Hoc est corpus meum*, sine aliis precibus: id enim præter antiquos, quorum testimonia citauimus, ipse etiam Cabasilas fatetur in explicatione Liturgiæ, cap. 30. & Latini etiam ferè omnes. Tamen enim Innocentius III. lib. 4. de mysteriis Missæ, cap. 6. opinatus sit Christum nullis verbis consecrassē: id tamen communiter refelli solet; & ipse idem Innocentius in epistolis decretalibus cap. Cū Marthæ, de celebratione Missarum, admittit, Dominum consecrassē illis verbis, quæ in Euangelio habentur. At profectō videtur euidenter sequi, etiam nos solis illis verbis consecrare; nam Dominus ait: *Hoc facite*, nimirum quod ego feci.

QUARTA ratio. Omnium consensu, sacerdos consecrat in persona Christi, siue quod idem est, Christus consecrat per os sacerdotis: vt sæpe Chrysostomus dicit, & habetur etiam in Concilio Florentino in instructione Armenorum. At illa sola verba: *Hoc est corpus meum*, &c. dicuntur à Christo per os sacerdotis; illa enim alia: *Fac panem istum preciosum corpus Christi tui*, non dicuntur in persona Christi, sed planè in persona ministri, vt minister est à Christo distinctus, vt pater. Consecratio igitur non fit aliis verbis, quàm illis, quæ à Christo initio prolata sunt.

QUINTA ratio. Si esset vera Græcorum sententia, simul fierent corpus, & sanguis Domini; nam ipsi vna oratione vtramque speciem cōsecrant: At Dominus seorsim, & diuersis verbis consecrauit, primò corpus, deinde sanguinem, vt ex Euangelis apertissimè constat.